

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5650/2023
16.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хацића, и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милољуб Јовичић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгомир Петровић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2452/22 од 03.11.2022. године, у седници одржаној 16.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2452/22 од 03.11.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2452/22 од 03.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П 46/20 од 06.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му преда у државину део стана број .. који се налази у поткровљу стамбене зграде за колективно становање у Пожеги, у Улици ... број .., број зграде 1, број улаза .., изграђене на кп бр .. КО Пожега, димензија 4,19 x 3,60 м², означен као део стана .., према грађевинској и употребној дозволи и овереној скици – изводу из главног пројекта изграђеног од стране „Урбан пројекта“ са седиштем у Чачку и да се са свим лицима и стварима исели из овог дела стана. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом, на име трошкова поступка исплати износ од 162.950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2452/22 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поводом изјављене жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије тужиоца на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку. Наиме, предмет тражене правне заштите је предаја спорног дела непокретности који је продат и правном претходнику тужиоца и туженом, а у чијем поседу се налази тужени. О захтеву тужиоца одлучено је уз примену материјалног права – члана 41. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, јер странке имају правне основе исте јачине с обзиром да су део предметне непокретности стекли теретно (уговорима о купопродаји), због чега је за одлучивање по паулијанској тужби (по основу јачег права на посед) битна чињеница код кога се ствар налази, у смислу напред наведене одредбе закона. С обзиром на то да је о захтеву тужиоца одлучено уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради предаје непокретности поднета је 28.01.2020. године. Тужилац у тужби није означио вредност предмета спора, нити је она утврђена у смислу члана 33. ЗПП, а тужиоцу је наложено плаћање таксе у износу од 1.900,00 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да тужилац у тужби није означио вредност предмета спора, нити је она утврђена у смислу члана 33. ЗПП, па како је одлуком суда тужиоцу наложено плаћање таксе у износу од 1.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора до 10.000,00 динара, а који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношња тужбе, то следи да је ревизија тужиоца недозвољена, са којих разлога је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Одлуку у ставу трећем изреке, Врховни суд је донео применом члана 165. ЗПП, с обзиром на то да трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић